

Geteld

Ze kon zich niet meer voorstellen hoe het was een hele boterham te eten. Ze mocht de kruimels wel verzamelen en zo goed als het ging aan elkaar plakken, dat wel. Maar dat ging niet makkelijk, want om een boterham te kunnen verkrumelen had je niet al te vers brood nodig en om het weer tot een geheel te krijgen juist wel.

Dus vaker at ze een verkrumelde boterham dan een hele. Meestal begon ze met het verkrumelen lang voordat haar maag begon te rammelen, zodat ze kon eten als ze honger had. Het tellen erna ging steeds sneller. Al met al deed ze ongeveer een minuut of tien over een boterham, inclusief het opeten ervan. Dus met twee boterhammen duurde haar lunch twintig minuten. Dat gold ook voor het ontbijt, tenzij ze maar een boterham at. Hing ervan af hoe ze wakker werd. Soms was ze te moe om op te staan en redde ze het niet om twee boterhammen voor te bereiden. Ze moest ze namelijk tegelijk prepareren alvorens een voor een op te mogen eten. De tweede voorbereiden na het eten van de eerste kon niet meer. Dus at ze ze er maar een. Ze had ooit overwogen om de ontbrekende boterham bij de lunch te voegen, maar dat leek haar te vermoeiend. Ze vond het bovendien wel een goede stok achter de deur om op tijd op te staan.

Het waren lange ochtenden na slechts een boterham, maar daar had ze het zelf naar gemaakt. Had ze maar niet zo lang in bed moeten blijven liggen. De lunch vervroegen was geen optie, want dan duurde de middag te lang en vooral het deel tussen de lunch en het avondeten was vaak een uithoudingsslag. En het diner vervroegen was ook geen optie, want dan werd de avond te lang en sloeg de honger weer toe.

Ze had alle energie nodig om haar avondmaal te bereiden, het ontleden van vijftig korrels rijst. Eerst moest ze ze tellen en daarna van hun vliesjes ontdoen. Had ze een drukke week voor de boeg, dan telde ze op de zondagen alvast zes dagen rijst vooruit. Dan was ze dus zes keer vijftig rijstkorrels aan het bewerken. Driehonderd rijstkorrels op een zondag. En dat naast het bereiden van het eten die dag.

Daarom probeerde ze haar weken zo rustig mogelijk te houden met weinig afspraken. Gelukkig vroeg niemand naar haar eetgewoonten. Etentjes thuis en buiten de deur hield ze af. Met vrienden en familie had ze het contact verbroken. Ze begrepen niets van haar en zij niets van hen. Ze begreep sowieso niets van het leven. Alles kwam haar over als een apocalyptisch schouwspel, een kluwen van onzichtbare draden waarin de mens verwickeld was geraakt en tot aanpassen genoodzaakt. Daarom had ze haar eigen web geweven met structuren waar alleen zij het begin en einde van kende. Een autarchie waarin zij zich veilig waande, zonder stoorzenders van buitenaf, zonder ruis.

Ze was bij de dertigste korrel. Nog twintig te gaan.